

SIMEK VALÉRIA

Alkony

Kapaszkodsz, létra nélkül
 mászol a meggyfára. Bőrödet
 égeti a fa törzsének horzsolása.
 Föl-föl kapaszkodsz a
 gyenge ágak zöld sátorába.
 Elbújsz benne. Mélyéből
 beszélsz, kiáltasz, hogy
 megértsem. A nap már csak
 a hegyre süt, a völgyet átlépte.
 Nevetésszel hajnalt hozol,
 pedig nekünk már az alkony jön.
 Lobogsz bogarak zümmögése
 közt a fűben. Egy sárga begyű
 madarat figyelsz az oszlopon.
 Árulkodó öröm arcodon.
 Bevérzett szemű lett az ég.
 Árnyak nyúlnak, álmos erdők
 suddognak. Magamban imádkozok
 érted, minden gyermekért,
 ezért a földért. A csernyi táj
 vigaszáért, menedékéért,
 büszkeségének forrásáért.
 Észreveszed hallgatásom.
 Kérdezed: Hallod, hogy a
 kert végi patakban tovább
 énekel az alkony?

Elokvadt

Szemed sarkával leselek,
 odaadod arcod a napfénynek.
 Kezedbe kavicsot veszel, fölötte
 suddogsz valamit. Az első
 szerelem elolvadt, mint a
 márciusi hó. Lágyan simítod
 blúzod a tükörben. Csendes,
 puha a hangod. Lelked madara
 ott ül a rügyező ágon. Ibolyamező
 nyílik már a bokrok alatt. Tavasz van.
 Halkan, titokban írod az ég
 selymére, hogy a fák felett
 jár a fény. Szemed zöld színe
 árad, hiszed, hogy Te vagy a
 nyughatatlan tenger.

SIMEK VALÉRIA

Visszarendeződés

Esti visszarendeződés, amikor
összeszeded a családi találkozás
maradékait. Az asztalról az eldől
váza virágait, a félig borral teli
poharakat, a tányérokról lekotrod
a süteményeket. S a fűből szedegeted
a lehullt csillagokat, de úgy sem találsz
meg mindet, hiszen fogyunk. A mindig
egyel kevesebb széket, a hiányukat.
S megtalálok egy közös emlékalbumot
a tapintható elmúlásban.

Üzenet

Átfúj rajtam a szél. Fázom.
Még egy vagyok veled.
Te vagy a parazsam. Nálad
melegszem, tüzedben perzselődök
naponta. Fény bukdácsol arcodon.
Az ég terhétől házunk szinte
letérdepel, mint nagyanyám az
ágya elé az esti imánál.
A készülő eső ajult morajlással
megfélemlít. Az ég alacsonyan
jár felettünk, ránk ereszkedik.
Egy vég nélküli üzenetet küld felénk,
rongyait teregeti a tájon.